

Hvis jeg tørr da

Du vet de gangene du føler at du er i en film. Du vet de senene der det er pianomusikk i bakgrunnen, hovedpersonen sitter på bussen, lener hodet på vinduet og stirrer ut på landskapet som fyker forbi. Akkurat slik følte jeg det nå på vei til skolen i dag. Landskapet var frossent og det var et tynt hvitt lag på jordene. Snøen dalte forsiktig. Kanskje det var årets første snø. Med airpodsene på, satte jeg på «someone like you» av Adel før jeg puttet telefonen vekk og lente hodet bakover på setet. Det kalde landskapet føyk forbi.

Det hadde kanskje ikke vært så lurt å sette på denne spillelisten akkurat i dag. For det fikk meg bare til å tenke på det jeg hadde tenkt på en del i det siste. Hvordan jeg var med på å slukke den fantastiske, magiske gnisten til et menneske.

Jeg husker den dagen på ungdomskolen det startet en ny gutt i klassen. Han var høy, mørkt hår og hadde lyserøde kinn fra den kalde temperaturen ute. Det var kult med en ny gutt. I musikktimen hadde vi et prosjekt der vi skulle «utforske kunst i musikk» som læreren så fint kalte det. Vi framførte alle det vi hadde. Det var en god blanding mellom remix av tiktoklåter og justdance. Du vet, klassisk ungdomskolekvalitet. Da det var hans tur ble alle stille, i starten i hvertfall. Han stilte seg opp med gitaren og hvilte den på det ene kneet, og begynte å synge. Han hadde en helt nydelig stemme. Utover i sangen begynte jentene å fnise og en av guttene hvisket noe til de andre som fikk dem til å le. Og jeg lo med. Og det angrer jeg veldig på i dag.

Han ble en del av gjengen til guttene, men vi kommenterte alltid at han kunne synge. «Hehe, skal du ikke ta en liten trall for oss a». Og jeg lo med, og det er det jeg skammer meg over. Han sang ikke mer foran klassen og snakket ikke om musikk. Selv om jeg hadde skjönt at det var hans store interesse. Vi stengte han ikke ute, men det var en del av han som ikke var akseptert i vår gjeng. Hvis vi bare hadde tatt hans interesser på alvor. Hvis vi bare anerkjente at han var glad i å synge. Hvis vi bare hadde latt hans store talent vokse.

Når vi skulle velge videregående valgte han studiespesialisering. Tenk om han hadde valgt noe annet hvis vi hadde oppmuntret og tatt imot hans interesse. Tenk om han hadde latt den magiske stemmen fått utvikle seg. Jeg har tenkt mye på dette i det siste. Og jeg har bestemt meg for at jeg aldri skal være med å slukke magien til noen igjen. Når andre forteller om sine hobbyer og interesser skal jeg gjøre mitt beste for å være interessert. Og hvis noen

Margrethe, 1stc

andre holder på å helle vann over noens gnist, skal jeg stå opp for den gnisten. Hvis jeg tør
da, ja, jeg tør.